

LAKSHMI ASHRAMS VENNER

Lone Poulsen, Præstehusene 6, 2620 Albertslund, DK Denmark

Telefon +45 43961371 – e-mail: lone-poulsen@comxnet.dk

Bank – IBAN nr. DK0330000003141861 – SWIFT-BIC: DABADKKK

Bank reg. nr. 4434 – kontonr. 0003141861

Lakshmi Ashrams hjemmeside: <http://lakshmiashram.dk>

LAKSHMI ASHRAM NYT SANCHAR 138

August 2020

Kære venner.

Så er der nyt fra Lakshmi Ashram igen.

Denne gang handler det om coronasituationen i Indien og i Lakshmi Ashram.

Pigerne blev sendt hjem til deres landsbyer i april og maj, da Indien lukkede alt ned.

De kom tilbage i juli, og to af de ældste piger fortæller om deres erfaringer fra de to en halv måned derhjemme.

Det koster 1725 kr. for et sponsorship og 75 kr. i kontingent = 1800 kr. Nogle sender et årligt sponsorship, og andre fordeler beløbet hen over året. Derfor sættes 75 kr. ind på administrationskontoen første gang på året, hvor der indgår penge. Dette gælder også for dem, som sender ukonditionerede beløb. Dvs. at alle betaler det samme for at være medlem og modtage Sanchar.

Overskydende penge fra administrationskontoen bliver sendt til Lakshmi Ashram

Tak for alle bidrag, store som små. Bidrag, der ikke er øremærkede, bruges til undervisningsmidler, studieture, uddannelse og meget andet.

Mange hilsener

Lone Poulsen

Foreningen sparer porto, hvis der er flere, der vil være tilfredse med at modtage en mail med Sanchar, som også kan ses på hjemmesiden. Hvis I vil modtage Sanchar på mail i stedet for at modtage et brev, så vær venlig at sende jeres mail-adresse til: *lone-poulsen@comxnet.dk*

SANCHAR 138

Coronavirus i Indien

Af **Neema Vaishnava** – oversat af Ruth Sillemann

Det var først i anden uge af marts, at Coronavirussen begyndte at sprede sig i Indien. Så startede den nationale diskussion om, hvordan man kunne stoppe spredningen, og det resulterede i Narendra Modis udgangsforbud over hele Indien den 22 marts. Det gik i gang fra midnat og herefter måtte ingen forlade deres hjem.

Vi er i Indien vandt til protestbevægelser og demonstrationer, der medfører lokale nedlukninger af specifikke områder. Men nu gjaldt forbuddet hele Indien, og de fleste forstod ikke omfanget af forbuddet. Offentlige institutioner og private virksomheder, markeder og transportforbindelser, alt var lukket. I så stort et land som Indien er det klart, at det tog tid at iværksætte en sådan nedlukning. Fra politiets side gjaldt det om at forklare befolkningen hvad der foregik. Enten venligt påmindende eller med mere hårde midler, når de fandt det nødvendigt.

Falske nyheder om virussen blandede sig med regeringens nyheder, hvilket forværrede situationen. Men midt i alt dette fandtes der folk, der på lokalt og nationalt niveau forsøgte at bedre situationen. Men da der var udgangsforbud, måtte det være gennem finansiell hjælp, at der måtte støttes. I begyndelsen af april forsøgte regeringen at dele mad ud til de trængende, hvor de end var. Men da det var en kæmpe opgave, lykkedes det ikke at give alle trængende den mad og økonomiske hjælp til betaling af husleje og lignende. Folk med små virksomheder, migrantarbejdere og andre, var i knibe og appellerede til regeringen om hjælp til at rejse hjem. Selvom regeringen var villig til at hjælpe, lykkedes det ikke at lave et omfattende hjælpeprogram, så det kom til at betyde, at migrantarbejdere i tusindvis begyndte at bevæge sig hjem til fods. Mange migrantarbejdere skulle gå tusindvis af kilometer, og flere døde på vejen hjem. De store folkemængders vandring fra store byer som Mumbai, Ahmedabad og Delhi til landsbyerne, resulterede i spredning af virussen til disse. Desuden kom migrantarbejdere også hjem fra arbejde i udlandet, og det gjorde ikke situationen bedre. Snart var hele Indien præget af virussen.

Angst for sygdommen spredte sig, og vi så eksempler på stigmatisering af dem, der var blevet smittet. Havde regeringen reageret hurtigere og givet migrantarbejderne tilladelser til at tage hjem tidligere, kan det være at sygdommen ikke havde spredt sig så hurtigt. I skrivende stund spredes virussen med hast, og der konstateres lige nu 20.000 smittede om dagen i Indien. Men samtidig er

antallet af raskmeldte også højt. Dødsraten i Indien er lige nu 4%. Og grundene til det forholdsvis lave procenttal kan være mange. Der er mange forklaringer på dette, her er nogle bud:

- 1) På trods af, at der ikke er udviklet medicin mod sygdommen, lykkes det alligevel mange at komme igennem den.
- 2) Det er observeret, at modstandsdygtigheden er stor i Indien, og spørgsmålet er, om de der lever en naturlig livsstil, også har en større modstandskraft?
- 3) Måske er det lykkedes folk at bekæmpe den ureflekterede angst for sygdommen, ofte skabt af falske nyheder.
- 4) Folk har været gode til at følge regeringens anbefalinger, og dette har været med til at holde sygdommen fra døren.

Vi er nu nået dertil, hvor der sker en langsom genåbning af samfundet. Dagligdagen opleves stadig som noget mere stille, men nogle arbejdere er blevet tilbagekaldt til de vigtigste arbejdsfunktioner. At kunne tjene til det daglige brød betyder alt for migrantarbejderne i den kæmpe store uorganiserede del af arbejdsmarkedet.

Dagliglivet under pandemien har for mange været præget af ekstreme vanskeligheder, og mange kæmper stadig en hård kamp for overlevelse. Flere unge migrantarbejdere og deres familier er begyndt at overveje, om ikke det er muligt at blive i deres eget lokalområde, så de ikke behøver at vende tilbage til byerne. Det vil dog kræve støtte fra regeringen, hvis de skal have en chance for at skabe sig en tilværelse her.

Børn og unge er dem, der i højest grad oplever virussens følgevirkninger. Unge studerende kan ikke studere og må undervises online, men ikke alle har mulighederne for at følge denne undervisning, fordi de ikke har computere eller velfungerende internetforbindelser. For en del gælder det, at de finder onlineundervisningen kedelig og ikke inspirerende nok.

Globaliseringen af vores verden har betydet en del. Globalt ser vi en tendens til at store grupper af mennesker finder arbejde i andre lande eller regioner i deres eget land. Den konstante bevægelse af mennesker og varer gør det lettere for virussen at sprede sig.

Overordnet set har virussen betydet tab af så mange menneskeliv og tab af jobs for endnu flere. Følgerne er depression og selvmord. Det er afgørende at være hjælpsom og have forståelse for de store problemer folk står overfor: Vi må hjælpe til hvor vi kan, økonomisk, psykologisk og ideologisk.

Indtil vi finder en vaccine, må vi gøre hvad vi selv kan. Kunne man betragte virussen som en mulighed for tilbagevenden til en anden livsstil? Anskue virussen som en slags naturens gave til os? Måske vil en tilbagevenden til en mere naturlig livsstil kunne styrke kroppens immunforsvar?

Det vil givetvis kræve en ændret livsstil.

Coronavirus i Lakshmi Ashram

Af **Hansi Behn** – oversat af Ruth Sillemann

Som altid kom vores elever tilbage fra vinterferie i første uge af februar, og det rolige men også travle daglige liv i Lakshmi Ashram kunne begynde. Allerede på det tidspunkt kunne vi læse i aviserne, at en virus havde spredt sig i den kinesiske by Wuhan, og at folk dag for dag blev smittet, og at flere døde. I starten tog vi ikke nyheden så alvorligt, da det drejede sig om en enkelt by, hvor der var tale om en virus. Men snart skulle virussen nå så langt som til Europa og USA, og omsider kom den så til Indien.

Smitten blev formodentlig bragt her til af Indiske studerende fra Wuhan, der fløj til Kerala, da de vendte hjem. I Wuhan er der mange indiske studerende, og Air India stillede fly til rådighed, for at bringe de studerende hjem. Herfra spredte virussen sig så til hele landet. I forlængelse af, at WHO definerede COVID 19 som en pandemi, og at virussen havde spredt sig, blev der fra statslig side annonceret, at alle uddannelsesinstitutioner skulle lukke, og at al rejse mellem Indien og Kina skulle stoppe.

Midt i alt dette, gik dagliglivet videre på Lakshmi Ashram. I februar havde 4. og 5. klasserne været til eksamen i den statsdrevne inter-college i Kausani, mens de ældste klasser skulle til eksamen i Bantoli government inter-college i Garur-dalen. Disse eksaminer skulle foregå fra den 3. til den 23. marts. Vi havde arrangeret, at eleverne skulle bo hos en familie til en af vores senior medarbejdere. Alt gik vel med afholdelse af eksaminer indtil den 21. marts. Den 23. marts var det så meningen, at eleverne skulle tage matematik på gymnasieniveau, men så fik vi at vide at denne eksamen var aflyst, og at der ville blive deklareret en national nedlukning af hele Indien.

På Lakshmi Ashram besluttede vi, at vi også måtte sende eleverne hjem, så vi kontaktede forældrene til eleverne og bad dem komme og hente dem. Den 24. marts blev den nationale nedlukning iværksat, og al offentlig transport blev suspenderet. Vi stod derfor tilbage med en gruppe elever, der boede i mere fjerne egne, som ikke kunne vende hjem. Det drejede sig en mindre gruppe elever, der måtte blive sammen med ashrammens ansatte og få en dagligdag til at fungere.

På Radha Didi's foranledning, blev det vedtaget, at der udover det fysiske arbejde, også skulle være plads til et eftermiddagsprogram med undervisning og underholdende indslag. Vi skulle nødig fysisk overbebyrde eleverne, og de havde også brug for noget andet at tænke på i den svære tid. Morgenerne var som altid travle med fysisk arbejde og aktivitet overalt på Ashrammen, men om eftermiddagen fra kl. 14-15.30, samledes vi i mødesalen, Shakti Bhavan, hvor vi sang de gamle

sange på Sanskrit (Kirtan), læste digte op, som pigerne selv havde skrevet, lavede quizzer og hørte historier. Af og til så vi en undervisningsfilm, som vi bagefter diskuterede indholdet af.

Der var 8 elever tilbage på ashrammen, og efter nogen tid fik de mulighed for at tage hjem i to grupper. I slutningen af april sørgede de lokale myndigheder for, at elever fra Almora distriktet kunne transporteres hjem. Og den 7. maj kørte Pooran Pandey de resterende 4 piger i ashrammens jeep til Champawat distriktet, hvor de boede. Han havde forinden måtte skaffe sig autorisation til at køre fra Almora til Champawat distriktet. Undervejs blev de flere gange stoppet og de rette dokumenter blev tjekket, og da de endelig nåede frem, blev bilen rensset og desinficeret grundigt. Ingen restauranter eller te-butikker var til at få øje på undervejs på turen, alt var lukket på grund af regeringens nedlukning. Heldigvis havde eleverne medbragt mad fra ashrammen til turen. Da de nåede frem til deres landsbyer, blev alle fire elever, Kavita, Rakhi, Neha og Deepa sat i karantæne i 14 dage. Pooran måtte overnatte i bilen en nat, for turen hjem var for lang til at han kunne køre den i et stræk.

Dipika Pandey var den sidste elev, der måtte blive hos de ansatte i ashrammen i længere tid, men det lykkedes os at forene hende med sin mor i Delhi i midten af juni. Og Khusbu vendte tilbage til ashrammen med sin mor, Saraswati, midt i maj.

Da eleverne var taget hjem, ændrede vi i ashrammens program. Om eftermiddagen, i hvileperioden, tog vi fat på populær serie, der på grund af Corona virusen var genudsendt i hele Indien. Det var en genudsendelse af det fine gamle sanskrit digt, Ramayana, vist for TV af Ramanand Sagar i 1987. Det gav os mulighed for at gense og få indblik i de forskellige karakterer, der alle spiller en rolle i det lange epos. Da vi var færdig med denne serie, så vi en serie om Buddhas liv, Det gav os yderligere forståelse for, hvad hans lære går ud på. Efter seriefremvisning, gik vi alle sammen en time ud og arbejdede igen i haverne og andre steder.

Efter aftenbønnen kl. 19.30, plejer vi at sætte os og diskutere forskellige aktuelle emner, der vedrører Indien. Vi har snakket meget om pandemien. Hver dag er de lokale aviser fuld af nyheder om dette emne, og især stigningen af smittede er bekymrende. Andre gange har Radha fortalt om sine erfaringer fra sine mange rejser i verden. Hun er i fuld gang med at skrive sine erindringer fra sin tidlige barndom til nutiden.

Alle ashrammens ansatte er nu ansvarlige for alle aktiviteter på ashrammen. Vigtigst af alt er pasning af kostalden, som hedder gaushalaen, og pasning af køkkenhaverne. Arbejdet i kostalden er omfattende: der skal at gives vand og mad til køerne, skæres græs til mad til køerne, kostalden skal gøres ren hver dag og mødding skal bæres til komposten hver dag. Alt sammen foregår ad snævre bjergstier. I haven skal der sås til sommerafgrøder, stiklinger til auberginer og tomater skal plantes ud, så vi har friske grøntsager til de kommende måneder. Der er nok at se til, og det går fint, men vi savner børnenes glade stemmer i ashrammen. Men sådan er det nu en gang.

I vore øjne har nedlukningen af landet ikke haft den ønskede effekt. Det var med ufattelig kort varsel at de flere millioner fattige migrantarbejdere, måtte vende hjem til deres landsbyer. I

hundredevis af kilometer har de måtte vandre hjemad, for her kun at møde arbejdsløshed og måske ikke en gang et tag over hovedet. Man burde have sendt dem hjem meget tidligere, inden virussen havde spredt sig over hele Indien. Nu bad man dem forlade overbefolkede dele af metropolerne, hvor smitten hastigt havde spredt sig, og de bragte så virussen med sig til deres hjemegne. I så stort et land som Indien, er det yderst svært at kontrollere virus, når først den har spredt sig.

For tiden er eleverne stadig hjemme. Vi kan ikke lade være med at tænke på, hvordan de mon har det med at være hjemme i så lang tid. Vi har haft telefonkontakt med nogle af pigerne. De fortæller, at de keder sig derhjemme. Men det store spørgsmål er, hvornår skal vi kalde pigerne hjem, og hvilke klasser skal vi starte med at kalde hjem? Vi har i skrivende stund ikke fået eksamenskaraktererne fra eksaminerne i februar og marts. Landets regering har sagt, at det er udelukket, at undervisningsinstitutter skal åbne før den 15. august. Skal vi så allerede hjemkalde vores elever nu? Og i givet fald hvad så med transport? Der er stadig ikke lokalbusser eller almindelige taxaer. Den eneste mulighed er at få fat i en speciel taxa til stærkt forhøjet pris. Her på ashrammen følger vi alle de foreskrevne regler, så dem vil vi fortsætte med at følge, hvis eleverne kommer. Det er snarere transporten hertil, der er problemet.

Mange unge mennesker i de omkringliggende landsbyer, er rejst fra byerne tilbage til landsbyerne. I byen har de typisk arbejdet i mindre virksomheder, i butikker eller butikcentre. Deres hjemkomst har bragt fornyet liv og aktivitet i landsbyerne, men det store spørgsmål om beskæftigelse på længere sigt, ruger i baghovedet på de fleste. Hvordan kan de klare sig på længere sigt? Vi hører fra flere unge, at der er et behov for statsstøttede beskæftigelsesprojekter, så de ikke behøver at tage tilbage til byerne. Andre unge vil gerne tilbage til byen så hurtigt som muligt, når situationen bliver normal igen. Hver dag bugner aviserne med historier om statsstøttede beskæftigelsesprojekter, men det store spørgsmål er hvor effektive de bliver, og om de vil kunne give de ønskede resultater. Ind til videre er det vanskeligt at forudse.

Vi har ansatte, der arbejder i et projekt i samarbejde med "People's Science Institute", som arbejder på forvaltning af naturressourcer, bevaringsbiologi og bæredygtig udvikling i landsbyerne. Vores ansatte er blevet bedt om at kontakte de unge mennesker, der er vendt tilbage til landsbyerne. De skal høre, hvad de unge tænker om fremtiden, og hvordan vi kan hjælpe dem. Vores to medarbejdere Veena og Maya, der arbejder på projektet, er i kontakt med de unge, så de kan finde frem til hvilken hjælp der er behov for.

Vi er alle sammen meget opmærksomme på hvordan denne pandemi har påvirket verdensøkonomien. Selv de mest magtfulde lande er hårdt ramt, og det rejser mange spørgsmål i forhold til, hvordan fremtiden kommer til at se ud for os alle.

Med hensyn til at holde os raske og sunde, gør vi vores bedste her på ashrammen. Vi opretholder renlighed som princip, og følger alle de foreskrevne regler. Vores fysiske arbejde i køkkenhaverne og andre steder, er med til at holde os sunde og raske. Det er vores måde at styrke vores sundhed på, og det indgår i vores daglige program i ashrammen.

Elevers erfaringer med at være hjemme under coronakrisen

De fleste af ashrammens elever vendte hjem til deres landsbyer lige før nedlukningen blev erklæret over hele landet fra d. 25. marts. De følgende måneder er virkelig travle i landbruget, høstning af vintersæden og forberedelse af markerne til såning af monsunafgrøderne. For vores elever var det en stor og lærerig erfaring at kunne arbejde sammen med deres mødre i denne sæson. Herunder er to beskrivelser fra vores ældste elever om deres erfaringer, mens de var hjemme. Både Kajal og Rakhi havde afsluttet deres 12. klasses eksamen lige før nedlukningen begyndte. Begge bor langt fra Kausani, og det var først d. 6. maj, at de endelig var i stand til at vende hjem til familien.

Mine erfaringer med at være hjemme under nedlukningen-1 Kajal Mahra

Disse dage kæmper landet mod coronavirus-pandemien som resultat af, hvordan landet lider under nedlukningen. I byerne har virussen spredt sig så hurtigt, at det er vanskeligt at udtrykke i ord.

I år efter at nedlukningen var blevet påtvunget, lykkedes det os først at vende hjem den 6. maj fra ashrammen. Jeg kunne tilbringe to måneder og fjorten dage derhjemme. Der var en masse aktivitet i landsbyen i disse dage, fordi som resultat af coronavirussen vendte mange mennesker hjem til deres familier og landsbyer til fods. Da jeg vendte tilbage, kunne jeg med egne øjne se, hvordan disse migrantarbejdere, der havde forladt deres landsbyer, havde opgivet deres marker, som lå ufrugtbare hen. Men nu da de vendte tilbage til deres landsbyer, identificerede disse mennesker sig igen med bjergene og forsøgte at bringe deres ufrugtbare marker tilbage til produktiv brug. De fik gravet deres marker, og nu blomstrede nye afgrøder. Over alt kunne man se folk, der havde travlt med deres marker. Der var en sprudlende atmosfære i landsbyen.

Under denne nedlukning havde jeg mulighed for at udføre et antal jobs sammen med min mor og far. Vores stykke jord var allerede meget produktivt. Vi har altid været meget aktive i landbruget. I løbet af disse par måneder udførte jeg en lang række opgaver. Sammen med min mor gravede vi kartofler op, høstede hveden, og jeg lærte, hvordan man skulle forberede markerne til såning af lokale sorter af hirse – og også ris. Jeg havde også travlt med andet arbejde i huset. Jeg var glad for, at jeg som resultat af nedlukningen kunne nyde en længere ferie derhjemme. I denne sæson er der meget arbejde med jorden. Min mor fik megen hjælp af mig. Før i tiden havde jeg aldrig haft mulighed for at udføre disse forskellige landbrugsaktiviteter. Denne gang var jeg i stand til at lære så meget af min mor, og samtidig fandt jeg tid til mine studier. Jeg gjorde det bedste, jeg

kunne i alt det arbejde, jeg udførte, og to måneder og fjorten dage forsvandt, før jeg vidste af det. Disse måneder var meget inspirerende for mig.

Mine erfaringer med at være hjemme under Inedlukningen-2

Rakhi Arya

Dette år, 2020, påvirker sygdommen, som er blevet kendt under navnet coronavirus, lande i hele verden. Coronavirus har rystet hele kloden. For at forhindre spredning af pandemien lukkede ashrammen også fra sent i marts, og alle eleverne tog af sted hjemad for helt og holdent at følge nedlukningen. Jeg tog også hjem til min landsby. Jeg ønsker nu at fortælle jer om mine to og en halv måned derhjemme.

Da jeg nåede hjem, måtte jeg tilbringe elleve dag i hjemmekarantæne, fordi min landsby ligger i Champawat distrikt. Dette år er blevet et meget vanskeligt år for os alle sammen. Mens jeg var hjemme, hjalp jeg min mor med alle aktiviteterne. Vi såede *maduwā*, linser, majs og andre afgrøder, og så lidt senere var det nødvendigt at luge markerne. Jeg have ingen erfaring med at luge, og i begyndelsen kunne jeg ikke skelne mellem *maduwā* og *græs*, men min mor lærte mig, hvordan jeg skulle luge både *maduwā* og *ris*. Efter et slip på fem år var jeg igen i stand til og fik mulighed for at udføre alle disse landbrugsrelaterede aktiviteter. Hvis jeg skal være helt ærlig, så lærte jeg i år, hvor meget arbejde, der dukker op i disse tre-fire måneder. Der er rigtig meget arbejde, men dette års nedlukning gav mig chancen for både at lære noget og at hjælpe min mor.

På grund af nedlukningen af landet vendte alle tilbage til landsbyerne. Da de ankom, skulle de tilbringe fjorten dag i institutionskarantæne efterfulgt af et check-up hos lægen. Først da kunne de slutte sig til familierne derhjemme. Denne procedure gjaldt ikke kun i min landsby, men var implementeret i alle staterne i hele Indien. Mange mennesker var rejst fra landsbyen for at søge arbejde, men mange af dem siger nu, at de ønsker ikke at vende tilbage til byerne, men snarere at deres ansvar ligger i at bringe dyrkningen tilbage af de marker, der ligger ufrugtbare hen. De har gennemgravet alle de uopdyrkede marker og sået *maduwā*, linser og grønsager. Dette år, 2020, har fået folks hjerter til at erfare, at dette er et vigtigt arbejde.

Som et resultat af ferien pga. nedlukningen forårsaget af coronavirussen er en vigtig erfaring, at folk er blevet mere bevidste om at gøre de ufrugtbare marker produktive igen; beboerne i landsbyen forstår, at deres pligt ligger i at gøre de øde skråninger rige igen. Jeg var oprigtig glad for at opleve dette. Min ferie som resultat af nedlukningen var virkelig interessant og inspirerende.